

NØVN

Mammu okkara, Sonju í Nesinum, til minnis

Vit hava mist okkara akker - ja, so kennist tað í øllum førum, nú mamma ikki er her millum okkum longur.

Mamma var mamma, og eingin kemur í hennara stað. Hon var einasta av sínum slag.

Mamma var stødd í Danmark, tá ið hon andaðist.

Í skrivandi stund er eitt ár síðan mamma andaðist. Høvdu vit sagt mammu, at vit fóru at skriva um hana, hevdi hon helst sagt: Tvætl, skriva ikki um meg. Hvør halda tit tímir at lesa tað?

Mamma var serstøk upp á allar mátar. Hon hevur uppiborið at fáa nøkur orð. Í okkara verð var hon ein megnarkvinna. Tó gekk hon altíð friðarlaga við hurðini og gjørði ikki so nógv burtur úr sær sjálvari.

Mamma var sera glað um at geva eina hond til tey sum høvdu brúk fyri tí - um

hon kendi fólk ella ei. Hon hevdi tað áskodan, at betri var ein bótandi hond enn ein spillandi tunga. Hetta orða-takið tók hon í álvara.

Mamma varð fødd á Lítlaheyggi í Hósvík, sum ein av 6 børnum hjá Mariu og Óla Christian Djurhuus. At hon var "pápassa genta", kann gitast út frá nógvum av tí, sum hon fortaldi frá síni barna- og ungdomstíð. Pápin gav henni bókur og bløð, so hon kundi lesa. Mangt stuttligt kom við hesi lesing. M.a. varð hon tikin í at lesa undir eini guðstænastu í kirkjuni, tí hon hevdi snikt seg at taka bókina við. Hetta varð ikki hartá á nakran hátt; men bókin varð tikin frá henni. Eftir guðstænastuna fekk hon bókina aftur, og so hendi ikki meira við tí. Lesihug hevði hon alt lívið.

Hon hevdi góðan hug at seyma. Pápin studladi henni

og skaffaði henni fyrsta toystykki uttanlands – hann var sjómaður. Minnist hana flenna hjartaliga at hesum. Hon skuldi seyma sær okkurt plagg burtur úr tí, men hon var so óvon við at klippa, tí gjørði hon so nógv feilir við hesum toystykkinum, at tad einasta, hon at enda fekk burtur úr var ein lítil erma. Men, so var hendan lítla erman byrjanin, til ein hóp av, væl úr hondum greiddum, pløggum.

Tað var fáur dagur, tá ið vit 3 systkin vóru børn, at mamma ikki var í gongd við síni seymimaskinu, so vit kundu verða væl klødd. Mangt plaggið seymaði hon fyri onnur. Hon verður framvegis við til at seta dám á komandi ólavsøkur og aðrar høgtíðir, har fólk fara í froyrskan búnan. Hon hevur seymað og baldýrað ein hóp av froyrskum búnum.

Kirkjulesing og plaggið, ið endað sum lítil erma, vóru lærurík, saman við orðunum hjá pápa hennara: "Lat børnini og tey ungu royna seg við amboðum, tí tað er einasti mátin, har tey kunnu læra at handfara tingini".

Sum 14 ára gomul fór mamma til Havnar at tæna. Hon var 20 ára gomul, tá ið hon giftist við pápa okkara, Olaf í Nesinum, og flutti tá út í Nesið í Vestmanna. Íbúðin var trong, men har var hjartarúm. Tað var har hon lærði seg rættuliga at seyma. Fluttu út á Argir í 1967. Mamma fór at arbeiða í køkinum á Lands-sjúkrahúsinum, har hon var í eini 30 ár. Samanhaldið millum tey, sum arbeiddu har, vardi við.

Mamma var sera góð til at fáa tað besta burtur úr tí, sum hon nú einaferð hevði. Hon var sera skemtingarsom og kreativ.

Eitt dømi um skemt er, tá ið hon ein dag, rættuliga álvarsliga, helt fyri, at nú var uppá tíðina at gera álvara av at klænka seg, tí nú var tað við at verða so galið, at tad einasta hon passaði var oyraprýði.

Dømi um hennara kreativu evnini eru mong, so ikki ber til her at ramsa alt upp, men tó eru seymingin, hondarbeiði og jólaaprýði, sum hon tilevnaði heilt serstakt.

Ein serligur dámur var jólamánaðin. Tá fann hon fram alt, sum hon hevði savnað til júst hesa tíð. Hon

hugnaði sær í dagar við at tilevna ymiskt. Tá ið hon var liðug at tilvirka, gav hon nærum alt burtur.

Var hon stødd í Føroyum, so komu Maria og Maiken á gátt og fingur fjeppast uppi í. Stødd í Danmark vavdu ommudøturnar um hana, meðan leikur fór fram.

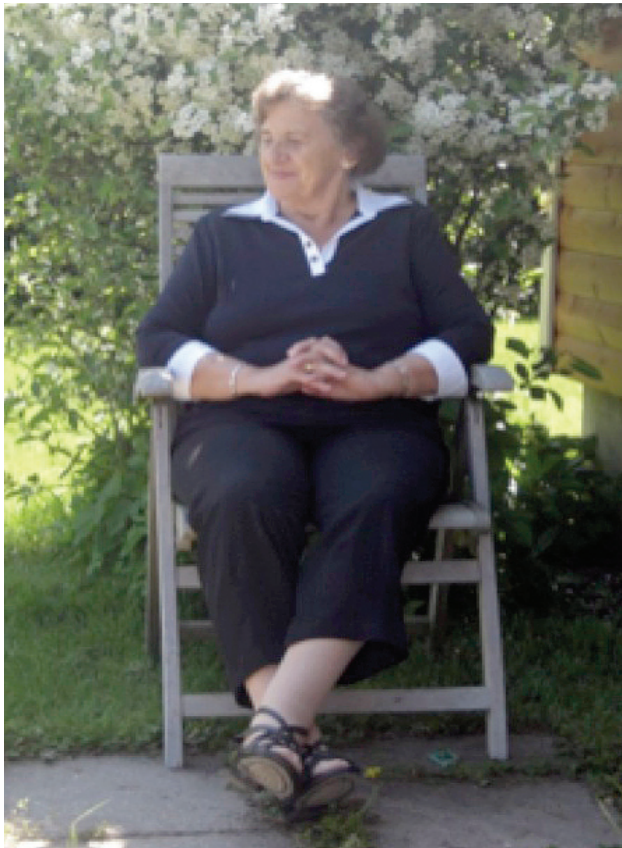
Síðstu jól vóru so okkara fyrstu jól uttan mammu. Undarliga tómt. Ommudøturnar hildu tó, at við allari virðing fyri ommu, so mátti tær taka sær um reiggj við jólahugnanum, tí tað hugflog og tað tolni, sum omma hevði lagt í tær, skuldu ikki fara fyri einki. Men, eingin ivi er um, at tað var ikki ein lætt uppgáva hjá teimum.

Tað, sum mamma sá ella hoyrði, gav henni altíð okkurt hugskot, og við tí hevði hon altíð úr at gera. Hon var altíð við uppá okkurt nýtt og livdi lívið, meðan tað varð henni unt. Mamma var eins og ein fuglur, sum lætti sær á flog - upplivdi, tók fæði til sín, kunnaði seg um eitt og annað, fyri síðan at venda aftur.

Mamma fór uttanlands, saman við systrunum, fyri fyrstu ferð sum 46 ára gomul. Hendan ferð í 1979 var at vitja mostur teirra, sum hevði búsett seg í Kanada. Eftir hesa ferð var útferðarhugurin av álvara birtur. Hon hevur ferðast nógv í Danmark - eisini onkran túr við systirini Paulu. Saman við Per og Lise Lotte var hon Evropa runt í bili. Í 1994 var hon við okkum børnum og ommudøtrunum nakrar dagar til Berlin. Sigldi til m.a. Noregs og Hetlands. Fyri fáum árum síðan var hon á eini ferð Ísrael. Seinasta langferðin var til Kiev saman við Per. Næsta ferðin skuldi verða til Sankt Pætursborg, men henda túrin náddi hon ikki. Í Føroyum fór Fróði, ommusonurin, dagstúrar við ommuni, tá ið tað læt seg gera. Mammu líkaði væl hesar túrar.

Mamma fekk nógvur smeitir í sínum lívi. Hon misti pápan, tá ið hon var um tey 30. Gjördist einkja einans 49 ára gomul. Svirgadótturin, Lise Lotte, doyði bert 36 ára gomul í 1992. Elsti beiggin fór. Svirgarinnan, mamman og yngri systur, Paula, doyðu við einari viku ímillum í 1993. Tað tók mammu drúgvu tíð at koma fyri seg eftir hvønn smeitin.

Mamma stuðlaði okkum í

tí, sum vit høvdu hug til. Hon stuðlaði frælsi. Hetta merktu vit frá tí løtu, vit dugdu at gera skil á, hvat frælsi kann verða. Vit fingur loyvi at royna tað, sum vit hildu - sjálvt, um tað gekk ímóti tí, sum "man vanliga" gjørði. Eingin ivi um at mamma fylgdi sera væl við í politikki og tí, sum fór fram í samfelagnum.

Mamma fekk blóðtøppar í hjarta í 1987. Leingi lá hon á intensivu deild á Lands-sjúkrahúsinum. Hon menti seg tó aftur. Tvær ferðir aftaná hesa hending fekk hon stórar skurðviðgerðir.

Tá ið Per varð illa meintur av álvarsligari sjúku, fyrst í 2005 og enn einaferð í 2009, var mamma klár at sleppa øllum sínum ætlanum fyri at geva honum eina hond. Eingin ivi er um, at hon eigur stóran leiklut í hansara framgongd.

Mamma var altíð til dystin fús at læra nakað. Tey síðstu árin lærði hon seg at knipla. Hetta var nakað, sum hon leingi hevði hugsað um, men hevði bara ikki funnið stundir. Men hesi seinastu árin, hon var hjá Per, fekk hon tað í lag.

Hjálpssemi hjá mammu kann als ikki gerast upp. Skuldi onkur hátíðarhalda okkurt, so var tað vist, at mamma altíð var at finna í køkinum. Alt sítt vaksna lív bakaði hon breyð til tey, sum stóðu henni næst, umfram at hon gjørði rullipylsur, skinsakjøt og annað, sum vit høvdu gleðina av.

Mangan læt hon okkum vita, hvussu glað og takksom hon var fyri, at henni untist at fáa trý børn, hartil svigar-, ommu- og langommubørn.

Mamma varð innløgð til kanningar, tí hon hevði kent seg so illa. Ikki vistu vit tá,

at hon ikki kom livandi út aftur av sjúkrahúsinum. Einans fáar dagar áðrenn hon andaðist, fingur vit boðini um, at tíðin var um at verða runnin. Tað gav okkum móguleikan av verða hjá henni dag og nátt, so hon ikki var einsamøll. Lovaðu mammu at heilsa øllum. Tað er her við gjørt á hendan hátt til tey, sum vit ikki hava hitt.

Mamma var sera nærløgd við øllum. Torført var tí tøma íbúðina, tí "minnini tala". Íbúðin og alt sum inni var, bar boð um tað menniskja, mamma var. Alt væl frá hondini lagt og greitt - um tað vóru klæði, hondarbeiði ella annað. Alt var so ordiligt.

Vit kundu ynskt mammu longri tíð her, tí hon var als ikki var mett av døgum. Mamma var ikki gomul, men eldri. Glóðin í vitugu eygunum vardi við.

Saknurin er ófatiliga stórur hjá okkum, sum eftirsita, men gleðin yvir at okkum untist júst mammu, sum mammu, vekir kensluna av takksemi. Hon var okkara mamma, svigarmamma, omma og langomma.

Vit eru væl greið yvir, at saknurin hjá øðrum enn okkum er til staðar. Vit hugsa her um vinkonuna gjøgnum mong ár, Marionnu. Børnini hjá Paulu mostur, har mamma nærum var reserva mamma, aftaná at mostur doyði. Teir tveir beiggarnir, sum nú innan eitt ár hava mist tvær systrar o.s.fr.

Mamma hevði stóran leiklut í lívinum hjá okkum. Tað kennist, sum vit hava mist ein stóran part av okkum sjálvum. Hoyra mammu siga: Jamen - so er lívið. Eingin verður her til ævigar tíðir.

Maria, Per og Oddvør

Takk

Hjartaliga takk fyri sýnda samkenslu og hjálpssemi, tá ið mamma okkara

Jenny Kragesteen

andaðist og varð jarðað.

Takk til Sverra Steinhólm, prest, Ólav Jakobsen fyri vakurt guitarspæl, starvsfólkið á B6 og palliativa toymið, takk til vinkonurnar og morgunfrúurnar, sum alsamt fjálgaðu á sjúkraleguni, og takk til Tórshavnar Manskór fyri sang í kirkjuni og á grøvini. Og stóra takk til tykkum øll, sum vóru saman við okkum og hjálptu okkum hesar dagarnar, takk fyri vitjanir, heilsanir, uppringingar, bakstur, blómur, kransar o.s.fr. Takk til tykkum mongu, ið fylgdu henni til seinasta hvíldarstað

Familjunnar vegna
Eyð, Torgunn og Jón